

Pretrhnutá LGBT priehrada v Cirkvi

Jozef Duháček

7. júna 2024 + Cirkev

V roku 1994 zakladateľ organizácie TFP (Tradição, Família e Propriedade – Tradícia, rodina a vlastníctvo) Plinio Corrêa de Oliveira odsúdil snahu predstaviteľov katolíckej Cirkvi a občianskej spoločnosti zhora nadol zaviesť „manželstvá“ osôb rovnakého pohlavia. Keďže katolícke morálne učenie o homosexualite je jasné a nereformovateľné, dokázal predvídať, že takýto autoritársky zásah vyvolá v Cirkvi rozkol: „Potom dôjde k vnútornému stretu v Cirkvi a tento vnútorný šok spôsobí jeden z najväčších prevratov v histórii.“

Protagonistami homosexuálnej revolúcie v rímskej Cirkvi sú takmer výlučne katolícki kňazi. Toto je alarmujúci záver knihy **Pretrhnutá priehrada: Fiducia supplicans a kapitulácia pred homosexuálnym hnutím** (angl. *The Breached Dam: The Fiducia Supplicans Surrender to the Homosexual Movement*).

Ilustračný obrázok, pretrhnutie priehrady zdroj: wikimedia commons

José Antonio Ureta a Julio Loredo, autori 132-stranovej knihy, v nej identifikujú to, čo nazývajú „piata kolóna“, ktorú „vedú najmä kňazi a rehoľníčky, aby pod zámienkou pastoračnej starostlivosti o páry rovnakého pohlavia podporovali homosexuálnu revolúciu v rámci Cirkvi“.

Pápež František sám pripustil pliaгу „teploštvá“ v seminároch, o čom sme na stránkach Christianitas.sk už informovali (<https://christianitas.sk/dni-chaosu-papez-sa-distancoval-od-svojho-homofobneho-vyroku-a-zaroven-sa-ospravdnil-predsednicka-nemeckych-katolikov-keď-papez-hovori-nie-svateniu-zien-nic-to-neznamena/>). Vo Vatikáne očividne udrrel blesk z jasného neba, keď pápež takto nechtiac potvrdil tvrdenie spomínaných autorov. V deň, keď kniha vyšla, talianske médiá zaplavila historka o pápežovi Františkovi, ktorý talianskej biskupskej konferencii povedal, že v katolíckych seminároch je už „príliš veľa teplošov“.

Zemetrasenie v médiách otriaslo asi aj základmi Baziliky svätého Petra, pretože LGBTQXYZ loby začala na pápeža chrliť oheň a síru za použitie vulgárneho talianskeho slova *frociaggine*, ktorým František opísal mor homosexuality v katolíckom kňazstve.

Nadšenie v radoch pokoncilových konzervatívco, ktorí mohli Františkovým kritikom s úľavou a aj štipkou škodoradosti šplechnúť do očí, že František je predsa len v tejto veci konzervatívny, v priebehu dvoch týždňov dokázal sám pápež František schladiť dialektickým manévrom, v rámci ktorého sa od expresívneho

výrazu na označenie šíriteľov sodomského hriechu verejne dištancoval, no a nakoniec podľa talianskeho denníka *Il Messaggero* napísal vylúčenému homosexuálnemu seminaristovi povzbudzujúci list, v ktorom ho vyzval, aby „pokračoval vo svojom povolaní“. Dokonalý perónistický manéver.

Ureta a Loredó vo svojej knihe ukazujú, ako rímska Cirkev –, ktorá homosexuálnemu molochovi odolávala vďaka jasnosti a autoritatívnosti postoja svojho Magistéria k sexualite – vztyčila dúhovú vlajku porážky a vo Fidencia supplicans, v decembri 2023 zverejnenej deklarácii pápeža Františka, povolila požehnávanie párov rovnakého pohlavia.

„Takáto gigantická zmena v doktríne a pastorácii katolíckej Cirkvi sa nemohla stať zo dňa na deň,“ píše. „Homoheréza“ bola legitimizovaná „skrytou inváziou homosexuality do mnohých seminárov a noviciátov“ a „infiltráciou katolíckeho prostredia v šesťdesiatych rokoch morálnym relativizmom a homosexuálnou ideológiou.“

Revolúcie sú ako pretrhnutie priehrady. Priehradu môže zničiť nepredvídateľné zvýšenie objemu zadržavanej vody, ale oveľa častejšie je to oslabenie jej štrukturálnej pevnosti v dôsledku nepovšimnutého poškodenia. Cez drobné trhlinky v múre postupne preteká viac a viac vody a v istom okamihu, často je to vtedy, keď sa vďaka dažďom a búrkam významne zvýši prietok vody, sa priehradný múr, na veľké prekvapenie nedôsledných údržbárov akoby nečakane a naraz prelomí a zrúti.

Postupný progres revolučných tendencií a ideí, poháňaný neovládnutými ľudskými vášňami, živí rezervoár nespokojnosti a túžby po zmene. Je však zadržovaný a hatený tradičnými presvedčeniami, zvykmi a inštitúciami pôsobiacimi ako priehrada. Pod koroziívnym tlakom nových trendov sa však v múre začínajú objavovať trhliny, ktoré oslabujú jeho základňu. Keď spoločnosť zasiahne duchovná búrka živená psychologickými a ideologickými faktormi (niekedy podporená aj nadprirodzeným vplyvom), zvýši sa tlak na poškodený múr a ten sa pretrhne, čo vedie k následnej, násilnej a strašnej rekonfigurácii náboženskej, kultúrnej a politickej scenérie. V západnej spoločnosti je práve katolícka Cirkev tou veľkou priehradou, ktorá chráni pevnosti, ktoré ešte nedobyla novopohanská revolúcia. Jej morálne učenie, založené na nemenných predpisoch evanjelia a prirodzeného zákona, bráni výbuchu neovládateľných vášní, o ktorý usilujú krajne ľavicové a progresívne ideologické prúdy. Dejiny Francúzskej revolúcie sú bohatým zdrojom dôkazov, potvrdzujúcich toto tvrdenie.

Dnes nie sú avantgardou revolúcie ani buržoázia, ani nacionalisti, ani socialisti starého strihu, ale homosexuálne hnutie a transrodová ideológia, ktorých požiadavky, ak budú splnené, povedú k rozpadu rodiny a vymazaniu základných morálnych princípov, na ktorých stojí každá civilizácia hodná toho mena. Intelektuálna korupcia a sexuálna revolúcia vytvorili praskliny v kedysi pevnej a kompaktnej doktrinálnej hrádzi katolíckej morálnej teológie, a tá sa teraz rapídne drobí a rozpadá. Stačí jedna poriadna búrka a následná akumulácia nespokojnosti, a príval nezvládnutých vášní zbúra ľudskú štruktúru posvätnej stavby, ktorá ešte stále chráni to málo, čo zostalo zo západnej kresťanskej civilizácie.

Judášov bozk

zdroj: wikimedia commons

V každom veľkom príbehu, ktorý nám zanechali dejiny, vystupuje zradca. Efialtés zradil Sparťanov pri Thermopylách, Coriolanus zradil Tulla Aufidia pri obliehaní Ríma, Judáš zradil Krista v Getsemanskej záhrade, Brutus v senáte zradil Caesara, Benedict Arnold zradil Američanov a prešiel k Britom.

Je veľkou tragédiou, že mnohí v katolíckej Cirkvi, ktorej povinnosťou je zachovať integritu viery a morálky, pracujú na tom, aby zbúrali jej priehradu. Robia opak toho, čo ich predchodcovia, ktorí upozorňovali na nebezpečenstvo infiltrácie a snažili sa posilniť vodotesnosť múru neustálym opakovaním a pripomínaním tradičného učenia Cirkvi.

Tu možno spomenúť List biskupom katolíckej Cirkvi o pastorácii homosexuálnych osôb, ktorý v októbri 1986[1] vydala Kongregácia pre náuku viery pod vedením kardinála Josepha Ratzingera. Ten sa v tomto liste sťažoval, že v katolíckych kruhoch, ktoré debatujú o otázke homosexuality, sa samotnému homosexuálnemu stavu dáva príliš benevolentný výklad a niektorí zachádzajú tak ďaleko, že ho označujú za neutrálny alebo dokonca dobrý. Že sa objavila nová exegéza, ktorá tvrdí, že „Písmo nemá čo povedať k téme homosexuality, alebo že ju dokonca nejakým spôsobom mlčky schvaľuje, alebo že všetky jeho morálne príkazy sú natoľko kultúrne a dobovo podmienené, že už nie sú použiteľné v súčasnom živote.

Dokument ďalej vyjadril poľutovanie nad tým, že toto hnutie v rámci Cirkvi, ktoré má formu nátlakových skupín rôznych mien a veľkostí, sa snaží vyvolať dojem, že zastupuje všetkých homosexuálov, ktorí sú katolíci. V skutočnosti však pod záštitou katolicizmu spája homosexuálne osoby, ktoré nemajú v úmysle zanechať svoje homosexuálne správanie a ktoré buď ignorujú učenie Cirkvi, alebo sa ho snažia nejakým spôsobom podkopať. List kongregácie podpísaný kardinálom Ratzingerom veľmi jasne opísal modus operandi tohto doktrinálneho rozvratu. Jednou z taktík je tvrdenie, že akákoľvek kritika alebo výhrady voči homosexuálnym ľuďom, ich aktivitám a životnému štýlu sú formami nespravodlivosti a diskriminácie. V závere prikazuje biskupom stiahnuť všetku podporu organizáciám, ktoré sa snažia podkopať učenie Cirkvi, ktoré sú v tomto smere nejednoznačné alebo ktoré ho nerešpektujú, lebo takáto podpora ba dokonca zdanie takejto podpory môže byť vážne nesprávne interpretované.

Žiaľ, veľká väčšina biskupov v Európe, Amerike a Austrálii, regiónoch, kde sa homosexualita rozšírila po sexuálnej revolúcii v šesťdesiatych rokoch, nedokázala splniť tieto rozumné pokyny Svätej stolice z roku

1986. V mnohých krajinách v tejto veľkej časti sveta spolu s legálnym uznaním civilných zväzkov a homosexuálnych „manželstiev“ vznikli nátlakové skupiny mimo aj vnútri Cirkvi požadujúce plnú integráciu katolíkov žijúcich verejne v stabilných vzťahoch s partnermi rovnakého pohlavia do cirkevného života.

Prvým krokom k dosiahnutiu plného uznania takýchto ťažko nemorálnych zväzkov bolo nájsť dostatočne mravne skorumpovaných kňazov, ktorí požehnávali páry rovnakého pohlavia – spočiatku len pri zvláštnych príležitostiach, ako je Deň svätého Valentína. Neskôr sa k tomu začali pridávať kváziliturgické požehnanie po uzatvorení civilného homosexuálneho zväzku.

18. decembra 2024 spravilo nové Dikastérium pre náuku viery významný pokrok na tejto dlhej ceste k plnému uznaniu a zrovnoprávneniu sodomských zväzkov zverejnením dokumentu *Fiducia supplicans*. Ten je podpísaný prefektom, kardinálom Fernándezom, ale vatikánski úradníci si dali tú námahu, aby zreteľne a nespochybniteľne komunikovali informáciu, že František o dokumente vedel, čítal ho a schválil. Toto vyhlásenie oprávňuje kňazov požehnávať páry žijúce v spoločnej domácnosti, či cudzoložné alebo páry rovnakého pohlavia, ktoré o to požiadajú, pokiaľ to požehnanie nie je „obradné/rituálne“.

Vatikán samozrejme trvá na tom, že to nepredstavuje zmenu v doktríne týkajúcej sa manželstva a sexuálnej morálky, ale mainstreamové médiá a verejná mienka to interpretovali ako otvorenosť Cirkvi voči uznaniu zväzkov osôb rovnakého pohlavia. „Nerituálne“ požehnanie, ktoré povoľuje *Fiducia supplicans*, sú veľkou trhlinou v hrádzi katolíckej morálky a predstavujú víťazstvo homosexuálneho hnutia. Už aj tým, že v mysliach homoaktivistov i katolíkov sa chápu ako schvaľovanie života, ktorý katolícky katechizmus označuje ako objektívne nezriadený.

Joseph Naumann, arcibiskup z Kansas City, vo svojej arcidiecéznej publikácii *The Leaven* píše: „Aktivisti za práva homosexuálov tvrdo presadzovali svoje požiadavky, až im sekulárnu spoločnosť udelila status rodiny. Tí istí aktivisti tiež žiadali od Cirkvi požehnanie zväzkov osôb rovnakého pohlavia ako potvrdenie správnosti ich sexuálnej aktivity a ako prípadný krok k uznaniu manželských vzťahov. Prečo došlo k takej silnej reakcii na zmenu, ktorú by niektorí mohli považovať len za sémantickú? Zmätok týkajúci sa „*Fiducia supplicans*“ bol predvídateľný. Aktivisti za práva homosexuálov v Cirkvi aj mimo nej požadujú cirkevné požehnanie zväzkov osôb rovnakého pohlavia ako nevyhnutný krok k tomu, aby sa Cirkev v konečnom dôsledku prispôsobila kultúre a prijala manželstvá osôb rovnakého pohlavia.[2]

Fiducia supplicans kardinála Víctora Manuela Fernándeza predstavuje vatikánsku kapituláciu pred tlakom homosexuálneho hnutia vnútri i mimo Cirkvi. Katolíci, ktorí sa vážne držia učenia Božieho zjavenia a tradičnej morálky, musia poznať rozsah tohto konfliktu aj toho, ako dlho už trvá, aby mohli zareagovať s presvedčením a energiou. A k tomu chce kniha Uretu a Loreda prispieť.

Požehnávanie homosexuálnych párov je v rozpore so zjavením a tradíciou. *Fiducia supplicans* pripúšťa možnosť požehnanie pre páry v neregulárnych situáciách a pre páry rovnakého pohlavia, ktorých formu by cirkevná autorita nemala rituálne upravovať, aby nedošlo k zámene s vlastným požehnaním ohľadom sviatosti manželstva.[3] Ako sa to dá rozlíšiť? Podľa FS 39 „toto požehnanie sa nikdy nesmie konať súčasne s civilnými obradmi uzatvorenia zväzku a ani v nijakej súvislosti s nimi. A nesmie sa konať dokonca ani s odevom, gestami alebo slovami, ktoré sú vlastné obradu uzavretia manželstva. „Treba o to spontánne požiadať „na púťach, vo svätyniach alebo aj na ulici, keď stretnú kňaza.“ (FS 28)

Najprv Amoris laetitia a teraz Fiducia supplicans používajú prídavné meno „iregulárny“ na označenie zväzku dvoch jednotlivcov, ktorí spolu žijú v stave habituálneho, smrteľného a verejného hriechu: cudzoložníkov, žijúcich konkubináte, rozvedených a civilne „znovu zosobášených“, homosexuálov a tak ďalej. Tradične boli Magistériom a cirkevným zákonom označovaní za „verejných hriešnikov“. V novom pastoračnom prístupe sa však niečo také nepripúšťa, pretože je to vraj nemilosrdné morálne odsúdenie, ktoré riskuje ich ďalšie odcudzenie sa. Čomu? Tým, že eufemicky definujeme ich vzťah ako len „iregulárny“, zabránime morálnemu odsúdeniu, a vzbudíme súcit: Sú zranení, možno nevinné obeť...

P. J. Martin SJ požehnáva pár dvoch homosexuálnych mužov

zdroj: fb Fada Mentor

Aby sa nezhoršilo psychické utrpenie „iregulárneho páru“, neodporúča sa akýkoľvek morálny úsudok, pretože sa považuje za urážlivý a škodlivý. Naopak, odporúčajú sa milosrdné postoje „začlenenia“ a „sprevádzania“, lebo ako jediné sú schopné zabezpečiť účinnú pastoračiu. V druhej fáze súcitný pocit vzbudzuje progresívnu identifikáciu s „iregulárnym párom“, a úspešne sa do zabudnutia odsúva ich morálna zodpovednosť. Počiatočné pozastavenie morálneho úsudku sa potom úplne obráti. Iregulárny stav je zrazu ospravedlnený ba dokonca odôvodnený, ako neprekonateľný, a tí, ktorí zotrávajú v karhaní a kritike tohto hriešneho zväzku, sú obviňovaní z nedostatku milosrdenstva.

Paradigmatickým príkladom tohto morálneho salta boli slová kardinála Christoha Schönborna na oficiálnej prezentácii Amoris laetitia vo Vatikáne v apríli 2016. Podľa neho sa medzi morálne dovolenými a nezákonnými zväzkami vždy rozlišovalo len na základe „umelých“ kritérií: „Často existuje tendencia, možno nevedomá, diskutovať o týchto realitách života na základe dvoch samostatných stôp. Na jednej strane sú manželstvá a rodiny, ktoré sú „normálne“, ktoré zodpovedajú pravidlám, kde je všetko „dobré“ a „v poriadku“, a potom sú tu „iregulárne“ situácie, ktoré predstavujú problém.“ A uzatvára: „Moja veľká radosť z tohto dokumentu (Amoris laetitia) spočíva v tom, že koherentne prekonáva to umelé, povrchné, jasné rozdelenie medzi „zákonným“ a „iregulárnym“.“ [4] Na druhej strane, kardinál Jean-Claude Hollerich, luxemburský arcibiskup, v prejave na sekretariáte synody navrhol revolučný „prechod od pastoračie rodín k pastoračii lásky“, ktorá „sprevádza ľudí v ich projekte lásky“.[5] Nezáleží na tom, či je „projekt lásky“ virtuóznym alebo hriešnym, alebo či vedie do Neba alebo do Pekla...

Je známe, že v marci 2021 Kongregácia pre náuku viery, ktorú vtedy viedol španielsky kardinál Luis Ladaria, v odpovedi na dubium „Má Cirkev moc udeliť požehnanie zväzkom osôb rovnakého pohlavia?“ rázne odsúdila takéto požehnania. V Responsum ad dubium sa dôrazne uvádza: „Negatívne“.

„Keď sa zvoláva požehnanie na konkrétne ľudské vzťahy, okrem správneho úmyslu tých, ktorí sa ho zúčastňujú, je potrebné, aby to, čo je požehnané, bolo objektívne a

pozitívne usporiadané pre prijatie a vyjadrenie milosti, podľa Božích plánov vpísaných do stvorenia a plne zjavených Kristom Pánom.“ [6] „Z tohto dôvodu,“ uzatvára Responsum, „**nie je dovolené udeľovať požehnanie vzťahom alebo partnerstvám, dokonca aj stabilným, ktoré zahŕňajú sexuálnu aktivitu mimo manželstva (tzn. mimo nerozlučný zväzok muža a ženy otvorený odovzdávaniu života), ako je to v prípade zväzkov medzi osobami rovnakého pohlavia**“.

Stojí za zmienku, že oficiálna tlačová správa obsahuje tento posledný odsek: „Najvyšší veľkňaz František bol na audiencii udelenej dolu podpísanému sekretárovi tejto Kongregácie informovaný a vyjadril svoj súhlas so zverejnením vyššie uvedeného Responsa ad dubium, s pripojenou vysvetľujúcou poznámkou. Ako je možné, že len o dva a pol roka neskôr prefekt toho istého dikastéria hovorí s podpisom toho istého pápeža presný opak? Na toto chcú Ureta a Loreda v spomínanej knihe odpovedať. Kniha má jedenásť kapitol. V druhej sa venujú pohoršeniu a šoku, ktorý deklarácia Fiducia supplicans za potlesku homoaktivistov spôsobila medzi katolíckym klérom.

Veľmi zaujímavé sú kapitoly tri a štyri, v ktorých autori podnikajú exkurz do nedávnej minulosti a vymenovávajú trójske kone homosexuálneho aktivizmu, ktoré v klerických rúchach úspešne šírili sodomskú agendu v cirkevných kruhoch a predkladajú dôkladné a vyčerpávajúce informácie o kňazoch, ktorí stoja na čele dúhovej revolúcie. Tento „Kňazský prájd“ je najcennejším príspevkom knihy k poznaniu súčasného stavu. Autori správne dospeli k záveru, že kataklizmatická zmena, ktorú priniesla Fiducia supplicans je z veľkej časti výsledkom morálneho, teologického a ideologického rozvratu, ktorý takmer výlučne riadili katolícki kňazi (s tichým súhlasom biskupov).

Od jezuitu o. Johna J. McNeilla, ktorý prvýkrát prerazil priehradu v roku 1970 tromi článkami v Homiletickej a pastoračnej revue (americký časopis pre katolíckych duchovných), k jezuitovi P. Jamesovi Martinovi SJ, homo-propagandistovi, ktorého pápež František povýšil do vatikánskeho dikastéria, sleduje kniha vývoj, ktorý smeruje k úplnému prijatiu homosexuálnych manželstiev katolíckou Cirkvou.

Dúhový kánon (ktorý je ešte dlhší, ak počítate nižších kňazských homosexuálnych aktivistov) zahŕňa vysokopostavených kňazov a moralistov z USA, ako teologická superstár II. vatikánskeho koncilu Charles Curran, André Guindon, Anthony Kosnik, Daniel Maguire a duo o. Robert Nugent a ešte žijúca Františkova favoritka sestra Jeannine Gramicková. V Holandsku to boli o. J. Gottschalk (františkán), o. Herman van de Spijke (kapucín) a o. Jozef Barzin, ktorí rozsievali semená homosexuálnej revolúcie, kým v iných častiach Európy kradmo vystúpili z trójskych koní o. Marc Oraison (Francúzsko), redemptorista o. Ralph Gallagher (Írsko) a redemptorista o. Marciano Vida (Španielsko). Medzitým v Latinskej Amerike marxistickí kňazi, vrátane holandského redemptoristu o. Jaime Snoekeho a františkána o. Bernardina Leers spájali Teológiu oslobodenia s ideológiou oslobodenia homosexuálov.

Historický exkurz pokračuje explóziou homopedofilných škandálov, ktoré úplne zničili už tak dost pošramotenú reputáciu Cirkvi a kléru. Katolícke kňazstvo je považované v lepšom prípade za profesiu homosexuálov a v horšom za profesiu pedofilov. No po svete, ale najmä v USA, kvôli právnemu systému zameranému na dôkladné oškľbanie každého vinníka, bolo mnoho diecéz kvôli obrovským sumám plateným ako odškodné poškodeným, privedených až k bankrotu. V kapitole sedem sa kniha venuje pokusu svätého stolca zopakovať nemennú katolícku náuku, že homosexuálne skutky sú objektívne nezriadené a smrteľné

hriechy. V ďalších kapitolách potom rozoberajú autori „riešenie“ problému homosexuality tým, že sa z nej postupne, krok po kroku odstraňuje morálny biľag ťažkého hriechu a stáva sa neutrálnym ba až mravne správnym konaním. Robí sa to spomenutou metódou pastoračného sprevádzania a radikálnej inklúzie a vedie to ku konečnému riešeniu: Zmene nemennej náuky katolíckej Cirkvi. Mimochodom, ak niekto z vás má nejaký starší katechizmus, povedzme zo 70. rokov, ten medzi štyri do neba volajúce hriechy počítal aj sodomiu. Pozrite si do neba volajúce hriechy v niektorom z katechizmov nových.

Kardinál Fernández používa vo *Fiducia supplicans* štyri klamné úskoky, ktorými chce obísť predchádzajúce *Responsum*, hovoria Ureta s Loredom. Po prvé, tvrdí, že pápež František rozšíril teologicko-pastoračný koncept požehnania a vytvoril novú kategóriu nazvanú „pastoračné požehnanie“, ktoré si nevyžaduje „predchádzajúcu morálnu dokonalosť“ osoby, ktorá ho žiada. Klamstvo spočíva v tom, že tradičné „liturgické požehnania“ si vyžadovali takú dokonalosť. Nič také Cirkev nikdy nevyžadovala, ba dokonca nevyžadovala ani stav milosti. Napríklad na konci omše kňaz požehná všetkých prítomných, bez ohľadu na to, či sú v stave milosti alebo v smrteľnom hriechu. Okrem toho požehnanie patria do teologickej kategórie svätenín – sakramentálií. Všetky rozpravy o morálnej teológii učia, že sväteniny, ako je popolec alebo svätená voda, môžu byť udelené dokonca aj nekatolíkom, ak o ne požiadajú s dobrým úmyslom. Po druhé, *Fiducia supplicans* tvrdí, že požehnanie kohabitujúcich, cudzoložných a homosexuálnych párov by nebolo požehnaním hriešnych zväzkov, pretože „nemá v úmysle čokoľvek legitimizovať“. Úskok spočíva v snahe odlíšiť pár od zväzku. Veď to, čo z nich robí pseudopár, je práve to, čo ich spája a v tomto prípade je to hriešny vzťah.

Po tretie, dokument naznačuje, že to, čo kohabitujúci, cudzoložný alebo homosexuálny pár žiada, je len to, aby boli požehnané „pozitívne“ aspekty ich zväzku. Odkazuje na jednotlivcov, ktorí si „nenárokujú legitimizáciu svojho vlastného postavenia, ale prosia, aby všetko, čo je v ich živote a vo vzťahoch pravdivé, dobré a ľudsky platné, bolo obohatené, uzdravené a pozdvihnuté prítomnosťou sv. Ducha“. Tu spočíva klamný manéver v predstieraní, že v takom vzťahu môžu byť rôzne aspekty života sterilne rozdelené do skúmaviek, niektoré budú pozitívne a iné negatívne. V skutočnosti však aj to, čo niektorí považujú za pozitívne aspekty (napríklad náklonnosť, vernosť a vzájomná podpora), prispieva k udržaniu hriešneho vzťahu, bráni obráteniu a rozpadu hriešneho spojenia. Čím „pozitívnejšie“ sa takéto aspekty javia, tým viac predstavujú blízke príležitosti hriechu, ak dokonca netvorí samotný základ toho hriechu, ktorý chytil týchto dvoch jednotlivcov do svojej pasce.

Štvrtý úskok sa snaží oddeliť pastoračnú činnosť Cirkvi od jej činnosti doktrínalnej, ako keby sa tieto riadili dvoma nezávislými a protichodnými logikami. FS 25 hovorí: „Cirkev sa okrem toho musí vyhýbať tomu, aby svoju pastoračnú prax opierala o pevnosť určitých doktrínálnych alebo disciplinárnych schém, najmä keď vedú „k narcistickému a autoritatívnemu elitarizmu, v ktorom druhých namiesto evanjelizovania analyzujú a klasifikujú a namiesto toho, aby im uľahčili prístup k milosti, mívajú energiu na ich kontrolovanie“. „Milosrdné Božie objatie a materstvo Cirkvi“ (FS 19) by mali brať do úvahy, že „sme pre Boha dôležitejší ako všetky hriechy, ktoré môžeme spáchať“ (FS 27).

Toto ignorovanie zla hriechu a jeho dôsledkov –, ktorými úplne ľahko môžu byť večné pekelné plamene – vyvoláva otázku: Prečo Ježiš zomrel na kríži, aby nás vykúpil? Prečo povedal cudzoložnej žene: „Chod' a už nehreš“? (Jn 8,11)

Alexander Ivanov, Kristovo zjavenie Márii Magdaléne po Jeho Zmŕtvychvstaní

zdroj: wikimedia commons / Google Art Project

Posledným úskokom je predstierať, že kňazi, od ktorých sa takéto „pastoračné požehnanie“ žiadajú, budú rešpektovať obmedzenia a stále predstierať, že žehnajú jednotlivcov a nie zväzky. Najvýraznejší prípad neúcty sa stal v diecéze Maldonado v Uruguaji, kde dve známe televízne osobnosti dostali požehnanie od generálneho vikára diecézy počas večierka so štyristo hosťami po oslave ich občianskeho „sobáša“. Bolo to o to škandalóznejšie, že podrobnosti boli dohodnuté medzi príjemcami a miestnym biskupom so schválením apoštolského nuncia.[7]

Fiducia supplicans predstavuje definitívny rozchod s tradičným učením Cirkvi o šiestom prikázaní, o podstatnej hriechnosti akéhokoľvek používania sexuálnych schopností mimo manželstva a o pohoršení, ktoré konkubinát, kohabitácia, cudzoložné a homosexuálne vzťahy a zväzky predstavujú pre veriacich a spoločnosť.

Už v 70. rokoch 20. storočia teológovia, moralisti a pastorační pracovníci, ktorí sa podieľali na presadzovaní homosexuálnej kauzy, tvrdili, že existuje len jeden spôsob, ako odstrániť diskrimináciu homosexuálov a to prijať „objavy“ modernej vedy, najmä Sigmunda Freuda, že príťažlivosť rovnakého pohlavia a homosexuálne akty nie sú abnormalitou, ale iba variantom ľudskej sexuality a dôsledkom tejto nevyhnutnej „aktualizácie“ katolíckej doktríny bude odstránenie konsenzuálnych homosexuálnych aktov medzi dospelými zo zoznamu hriechov proti šiestemu prikázaniu. Po odsúdeniach zo strany Kongregácie pre náuku viery sa propagátori homosexuálnej agendy v Cirkvi načas stiahli. S príchodom pápeža Františka a jeho „Kto som, aby som súdil?“ učenia, vyliezli z dier a drzo hlásajú svoju náuku zo striech. Bezprostrednou prekážkou je učenie Katechizmu katolíckej Cirkvi, že náklonnosť k rovnakému pohlaviu je „objektívne narušená“ a že „homosexuálne akty sú vo svojej podstate nezriadené“ a v Písme sú kvalifikované ako „vážne skazené“.

P. James Martin SJ je možno najotvorenejším zástancom zmeny katechizmu. Ľuďom trpiacim náklonnosťou k rovnakému pohlaviu dáva jeho učenie zmysel. Martin vo svojej knihe *Building a Bridge* kritizuje postoj katolíckej Cirkvi k homosexuálnym katolíkom. Píše: „Táto fráza sa týka orientácie, nie osoby, ale stále je zbytočne zraňujúca... Takže nazvať sexualitu človeka „objektívne nezriadenou“ znamená povedať mu, že všetka jeho láska... je nezriadená. To sa zdá byť zbytočne kruté.“

Podľa Martina sa teda zdá, že Boh vytvoril dva rôzne spôsoby sexuálneho správania, ktoré sú dobré aj správne. Niektorí ľudia sú homosexuálni podľa Božieho výslovného plánu a niektorí sú heterosexuálni podľa výslovného Božieho plánu. Ak je sklon jednoducho iný a nie neusporiadaný, potom konanie na základe

tohto sklonu je jednoducho iné a nie neusporiadané. Homosexuálna aktivita by bola prirodzeným správaním ináč usporiadaných ľudí. Nenápadne naznačuje, že Boh úmyselne stvoril niektorých ľudí, aby boli homosexuálmi, a preto akýkoľvek nesúhlas s náklonnosťou k rovnakému pohlaviu a dokonca aj s homosexuálnou aktivitou by bol útokom na Boží plán.

Na otázku Linzských diecéznych novín, či by si zavedenie oficiálneho požehnania vyžadovalo zmenu v katechizme, o. Erwald Volgger, redaktor štúdie o požehnaniach, ktorú zadali rakúski biskupi, odpovedal: „Samozrejme, pretože oficiálna liturgia Cirkvi musí mať svoj základ v cirkevnej náuke. Niet inej cesty.“ A dodáva: „Učenie Cirkvi sa stretáva s čoraz menším ohlasom v spoločnosti a Cirkvi, a najmä morálna teológia obhajuje nové prístupy k hodnoteniu vzťahov medzi osobami rovnakého pohlavia.“

Kardinál Jean-Claude Hollerich je ďalším cirkevným predstaviteľom ktorý žiadal nové posúdenie homosexuality. Reportér z nemeckej katolíckej tlačovej agentúry KNA sa ho opýtal: „Ako obchádzate učenie Cirkvi, že homosexualita je hriech? Odpovedal: Verím, že to nie je pravda... Domnievam sa teda, že sociologicko-vedecký základ tohto učenia už nie je správny, to, čo sa predtým odsudzovalo, bola sodomia.

V ďalšom rozhovore s Glasom Koncila, katolíckym chorvátskym médiom, sa kardinál ospravedlnil slovami: „Keď sa tvorilo cirkevné učenie, pojem homosexualita ani neexistoval. Homosexualita je nové slovo; dokonca ani v časoch svätého Pavla ľudia netušili, že môžu existovať muži a ženy, ktorých priťahuje rovnaké pohlavie. Novinár sa potom spýtal: „A čo Pavlove odsúdenia sodomie? Kardinál bez mihnutia oka odpovedal: „Sodomia bola v tom čase vnímaná ako niečo čisto orgiastické, typické pre ženatých ľudí, ktorí tak používali otrokov kvôli osobnej žiadostivosti. Ale ako môžete odsúdiť ľudí, ktorí nedokážu milovať okrem rovnakého pohlavia? Pre niektorých z nich je možné byť cudnými, ale volať iných k cudnosti im pripadá ako hovoriť s nimi po egyptsky.“

Kardinál Jean-Claude Hollerich

zdroj: youtube.com

Z historického hľadiska sú výroky kardinála Hollericha o homosexualite v antickom svete nepodložené, ale bez ohľadu na dejiny, v Prvom liste Korintňanom (porov. 1Kor 6,9) svätý Pavol odsudzuje arsenokoitov (muž spiaci s mužom) a malakoi (doslova: „jemný, hodvábnny, jemný“), teda aktívnych aj pasívnych partnerov v mužskom homosexuálnom vzťahu. Nehovorí o otrokovi, ale o partnerovi. (!)

Ešte horšie je kardinálovo tvrdenie, že cudnosť je možná len pre niektorých. Verí ten človek v silu Božej milosti? „Anuluje to ich povolanie k cudnosti?“ pýtal sa novinár. Kardinál odpovedal: „Od ľudí môžeme chcieť iba také morálne správanie, ktoré dokážu vo svojom svete. Ak od nich žiadame nemožné veci, odradíme ich. Ak povieme, že všetko, čo robia, je vo svojej podstate nesprávne, je to ako povedať, že ich

život nemá žiadnu cenu.“

Novinár však opakoval: „Prepáčte moje prirovnanie, ale nie je náhodou nesprávne povedať niekomu, kto má sklon kradnúť, aby nekradol príliš veľa? Nemali by sme len povedať: „Nepokradneš“? Kardinál Hollerich odpovedal: „Áno, samozrejme, mali by sme. Ale človek so sklonom ku kradnutiu sa zaobíde aj bez kradnutia. Homosexuálny človek bude vždy milovať ľudí rovnakého pohlavia. Nemali by sme redukovať homosexualitu na neprimerané sexuálne vzťahy. To je veľmi hrubý spôsob chápania ľudskej osoby.“

Verí tento jezuita z Luxemburska v Božiu milosť? Ak sa s nadprirodzenou pomocou kleptomana „zaobíde bez kradnutia“, prečo by osoba príťahovaná rovnakým pohlavím nemohla žiť cudne?

Niektorí francúzski biskupi nedávno požiadali pápeža, aby upravil Katechizmus katolíckej Cirkvi tak, aby už viac neodsudzoval homosexuálne akty ako „vnútorne nezriadené“ a „v rozpore s prirodzeným zákonom“. Francúzska biskupská konferencia dokonca vymenovala komisiu teológov, ktorá mala preskúmať preformulovanie doktríny v tejto otázke. Akonáhle je prítlačivosť k rovnakému pohlaviu považovaná za vrodenu a vnútenú človeku Bohom, homosexuálne vzťahy v stabilnom partnerstve nie sú považované za hriech a je otvorená cesta k uznaniu ľudskej skupiny, ktorú tvoria homosexuálni partneri. Pápež František preto trvá na tom, aby boli právne uznané občianske zväzky homosexuálnych párov. To však nestačí, pretože pokrokoví katolíci majú prospech z „radikálneho začlenenia“ do života Cirkvi a chcú dať homosexuálnym párom teologický status, aj keď nie status vlastného manželstva.

K pokusu o doktrinálne uznanie takýchto homosexuálnych párov ako pravých rodín došlo počas prvej Synody o rodine v októbri 2014. Na prekvapenie synodálnych otcov sa v *Relatio post disceptationem*, tzn. v správe po diskusiách, objavila časť o vítaní homosexuálov. Vložil ju tam osobitný sekretár synody arcibiskup Bruno Forte bez toho, aby sa o tejto téme diskutovalo. Správa tvrdila, že „homosexuálni ľudia majú dary a vlastnosti, ktoré môžu kresťanskej komunite ponúknuť“, keďže „existujú prípady, keď vzájomná podpora až do (seba)obetovania je cennou podporou pre životy partnerov.“ A zaujímalo ho, či by im komunity boli schopné vyjsť v ústrety tak, že „akceptujú a ocenia ich sexuálnu orientáciu bez toho, aby ohrozili katolícku doktrínu o rodine a manželstve“.

Tieto odseky sa v kontroverznej postsynodálnej exhortácii *Amoris laetitia* neobjavili, avšak mali významný vplyv dve vyhlásenia. Prvým bol rozhovor, ktorý reverend Johan Bonny, biskup z Antverp, poskytol flámskym novinám *De Morgen*, kde uviedol: „Podstatné hodnoty sú pre mňa dôležitejšie ako inštitucionálna otázka. Kresťanská etika predpokladá trvalé vzťahy, v ktorých sú prvoradé výlučnosť, vernosť a vzájomná starostlivosť.“ Potvrdil tiež, že: „V rámci Cirkvi sa musíme snažiť o formálne uznanie vzťahu, ktorý je prítomný aj v mnohých homosexuálnych pároch. Tak ako v spoločnosti existuje rôznorodosť právnych rámcov pre partnerov, musia existovať rôzne formy uznania (v Cirkvi).“

Druhým vyhlásením, ktoré vyvolalo odozvu, bol rozhovor s arcibiskupom z Viedne kardinálom Christophom Schönbornom, jedným zo spravodajcov Synody o rodine v jezuitskom časopise *Civiltà Cattolica*. V ňom uviedol, že počas synody trval na analógii, ktorú možno vyvodíť medzi nezobášanými životnými partnermi a kresťanskými cirkvami oddelenými od Ríma. Tak ako tieto majú (podľa II. vatikánskeho koncilu) prvky pravdy a svätosti a smerujú ku katolíckej jednote, aj civilné zväzky obsahujú pozitívne aspekty záväzku, ktoré sú dôležitejšie ako obyčajné spolužitie, ktoré ich približuje k sviatosťnému manželstvu. Preto

kardinál uzavrel: „Na mnohé situácie spolužitia by sme sa mali pozerat' nielen z pohľadu toho, čo chýba, ale aj z pohľadu toho, čo je už slúbené, čo je už prítomné.“

Podľa p. Erwalda Volggera, editora štúdie o požehnaníach, ktorú si objednala rakúska hierarchia, požehnanie, ktoré spája homopáry, nebude sviatosťou: Požehnanie nie je sviatosť; nie je na tej istej úrovni ako sviatosť manželstva, ale je to oficiálny akt požehnaní, ktorý Cirkev nazýva dobrorečenie – rovnako ako rehoľný sľub, ustanovenie opáta, zásnubné obrady a podobne. Konkrétne by to znamenalo, že tak ako je manželstvo medzi mužom a ženou obrazom Božej stvoriteľskej lásky, aj vzťah osôb rovnakého pohlavia je obrazom Božej starostlivosti o ľudí.“ Trvá na tom, že ak sú si homosexuálni partneri verní, pomáhajú si láskavo a trpezlivo a prejavujú zhovievavosť, ich vzťah je obrazom Božej dobroty. Z teologického hľadiska dodáva, že požehnanie bude mať oficiálny charakter, ktorý „vyjadruje záväzok Cirkvi k vernosti a exkluzivite vzťahu“.

Teologická spôsobilosť otca Volggera tu dostáva niekoľko vlastných gólov, pretože zabúda na to, že nejaké relatívne dobro je súčasťou motivácie ku každému hriechu. Človek hreší preto, že mu z hriechu plynie nejaký ošoh, ale neprávosť hriechu spočíva v tom, že tento ošoh človek uprednostňuje pred Božím nariadením. Je podľa Volggera lúpežná vražda, ktorou človek získa prostriedky pre obživu seba a svojej rodiny odrazom Božej starostlivosti o človeka? Podľa rakúskeho teológa je Božia milosť prítomná vo svadobnom požehnaní aj v homosexuálnom zväzku: „Keď Učiteľský úrad Cirkvi uzná vzťah medzi osobami rovnakého pohlavia ako spoločný rozvoj krstného povolania, vyjadruje, že Boh je prítomný a pôsobí v Ježišovi Kristovi. Toto tvorí sviatosťný charakter vzťahu. Jeho názov nie je primárnym cieľom. Podstatné je uznanie spoločného spôsobu života dvoch partnerov rovnakého pohlavia, ktorých spojil Boh. Tomuto teologickému rozmeru milosti sa v diskusii venuje príliš málo pozornosti.“

Švajčiarsky teológ Daniel Bogner ide ešte o kus ďalej ako jeho rakúsky kolega. V článku pre portál Katolisches.de vyzýva k novému chápaniu toho, čo znamená sviatosť manželstva. Tí, ktorí žiadajú Cirkev o uznanie ich zväzku, podľa neho nerozlišujú medzi požehnaním a sviatosťou. Cirkev robí rozdiel, pretože manželstvo je obrazom spojenia Krista s Cirkvou a Božej zmluvy s ľudstvom, pričom obe sú plodné. V súlade s tým „len heterosexuálny zväzok sa považuje za „manželský“.“ Tí, ktorí sa pred Cirkvou prezentujú s „láskou, ktorá je „iregulárna“, sú potom konfrontovaní s tvrdením, že „ich zväzok nie je v žiadnom prípade hodný sviatosti, ale že môže byť udelené požehnanie“. Bogner to považuje za diskriminačné. Aby sa vyhol tejto dileme, navrhuje „prekalibrovať význam samotnej sviatosti. Žiada zväžiť náročnú realitu prežívaných partnerstiev, pretože sú „znakom nadsvetvskej reality“, ktorá je podstatou sviatostí. „Problém je v tom, že svetské skutočnosti sú vždy chybné, konečné a nedokonalé!“ To je práve prípad inštitútu sviatosťného manželstva. Jeho formálny charakter si vyžaduje právne zapečatenú, nerozlučiteľnú formu, ale o to, ako sa toto manželstvo skutočne žije, „sa cirkevné učenie nezaujíma“.

Teológ Daniel Bogner

zdroj: snímka obrazovky/youtube.com

Podľa Bognera by sa nedokonalosti človeka mali začleniť do chápania sviatosti manželstva, a je treba „urobiť skutočný život vo vzťahu oveľa dôležitejším kritériom sviatosti manželského zväzku, ako tomu bolo doteraz“. Nové chápanie sviatosti manželstva by preto podľa Bognera malo zahŕňať aj to, že manželstvá sa môžu rozpadnúť. Mohlo by to tiež „vyriešiť rigidnú fixáciu na biologické pohlavie a nevyhnutnú heterosexuálnu manželov“, pretože „plodnosť nemusí byť chápaná výlučne z hľadiska biologickej reprodukcie“. Vzhľadom na vyššie uvedené a s prihliadnutím na to, že Cirkev je „poľná nemocnica“, Bogner tvrdí, že „je potrebné prehodnotiť sviatosť manželstva a oslobodiť ju od jej škrupiny dokonalosti“.

Inými slovami, podľa Bognera –, ktorý sa zdá byť dobrou ukážkou toho, čo chce homosexuálne hnutie v Cirkvi na konci dňa dosiahnuť – kvôli „tvrdosti srdca“ je potrebné zrušiť obnovu manželstva, ktorú priniesol Ježiš Kristus (Mt 19,3–11) a znova manželstvo uvrhnúť na úroveň ešte nižšiu, než aká vládla v pohanskej spoločnosti na začiatku kresťanskej éry.

Kniha *Pretrhnutá priehrada* nie je optimistické dielko plné nádeje na krajšiu budúcnosť. Naopak, ukazuje, že priehradný múr je už prakticky pretrhnutý a záplava bahna a kalu sa valí na zvyšky kedysi krásneho sveta. Ale nie je to ani kniha bez nádeje, pretože Ureta s Loredom vedia, že v tomto slzavom údolí je viac prehier ako víťazstiev a blaženosť nás čaká až v Nebi. A napriek tomu sa nesmieme nechať strhnúť náporom iregulárnej dúhovej propagandy, hoc by v rukách držala biskupskú berlu a na hlave mala pápežskú tiaru. Katolíci musia pevne stáť v nepružnom non possumus, pretože „Boha máme poslúchať viac ako ľudí“ (Sk 5,29). Ak tento úctivý, ale nechovný odpor voči autorite vyústi do rozkolu v Cirkvi, nebude to vina tých, ktorí bránia poklad viery a snažia sa ho zachovať, ale skôr tých, ktorí sa ho snažia reinterpretovať a zmeniť na základe domnelého vývoja modernej vedy a predpokladaného progresu ľudstva. Ako povedal Plinio Corrêa de Oliveira pred tridsiatimi rokmi: „Dôjde k vnútornému stretu v Cirkvi a tento vnútorný otras spôsobí jeden z najväčších prevratov v dejinách.“

Čím vyššie je postavenie cirkevných hodnostárov, tým väčšia je ich zodpovednosť za nedbalosť či dokonca spoluprácu pri skaze priehradného múru. Vyhliadka na tento vnútorný spor v Cirkvi je skľučujúca pre slabých a maloverných, ale v dušiach ukotvených vo viere prebúdza hlas z Neba povzbudzujúcu dôveru: „Nakoniec moje Nepoškrvnené Srdce zvíťazí! S dôverou v pomoc od Božej Prozreteľnosti sa preto: „Vzoprite, pevní vo viere“ (1Pt 5,9).

1. Kongregácia pre náuku viery, „List biskupom katolíckej Cirkvi o pastoračii homosexuálnych osôb“ (1. okt. 1986), Vatican.va, https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19861001_homosexual-persons_en.html.

2. Joseph F. Naumann, „Fiducia Supplicans“ nemení nemenné učenie Cirkvi, The Leaven, 12. januára 2024, <https://theleaven.org/fiducia-supplicans-does-not-change-perennial-church-teaching/>.
3. Dikastérium pre náuku viery, Deklarácia Fiducia supplicans o pastoračnom význame požehnaní (18. decembra 2023), Vatican.va, https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_0231218_2-supplicans_en.html.
4. Zenitu, „Intervencia kardinála Schönborna pri prezentácii Amoris Laetitia“, Zenit.org, 8. apríla 2016, <https://zenit.org/articles/cardinal-schonborns-intervention-at-presentation-of-amoris-laetitia/>.
5. „Lussemburgo, per la famiglia serve una nuova ‚pastorale dell’amore,‘“ DifesaPopolo.it, 13. máj 2015, <https://www.difesapopolo.it/Archivio/Speciali/Il-Sinodo-sulla-famiglia/Lussemburgo-per-la-famiglia-serve-una-nuova-pastorale-dell-amore>.
6. Kongregácia pre náuku viery, „Responsum della Congregazione per la Dottrina della Fede ad un dubium circa la benedizione delle unioni di persone dello stesso sesso,“ Vatican.va, 15. marec 2021, <https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2021/03/15/0157/00330.html#in>.
7. Julieta Villar, „Obispo aclara como se realizó la bendición a dos personas homosexuales en Uruguay“, ACI Prensa, 22. februára 2024, <https://www.aciprensa.com/noticias/103286/uruguay-obispo-aclara-como-se-realizo-la-bendicion-de-carlos-perciavalle-y-su-pareja-gay>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pretrhnuta-priehrada/>